

ОРГАН ПАРТКОМА,
РЭКТАРАТА,
КАМСАМОЛЬСКАГА
І ПРАФСАЮЗНЫХ КАМІТЭТАЎ
БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА
ПРАЦОЎНАГА ЧЫРВОНАГА
СЦЯГА ДЗЯРЖАЎНАГА
УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА.

БЕЛДЗІНСКІ '90

УНІВЕРСІТЭТ

ЧАЦВЕР
25
СТУДЗЕНЯ
№ 3(1632)

ВЫБАРЫ І НАШ ВЫБАР

ПАЎТАРЭННЕ ПРОЙДЗЕНАГА?

Ішла рэгістрацыя ўдзельнікаў канферэнцыі прадстаўнікоў працоўных калектываў БДУ імя У. І. Леніна па вылучэнню кандыдатаў у народныя дэпутаты Беларускай ССР. І ўсё часцей я бачыла заклапочаныя твары: вельмі марудна павялічваўся спіс, у якім адзначалі прыбыўшых на канферэнцыю. А яна ж праводзілася паўторна: першы раз не набралася кворуму.

Напэўна, таму, калі размова зайшла аб рэгламенце, многія прысутныя выказалі прапанову працаваць без перапынку. Бадай, апасаліся, што зноў на момант галасавання частка залы апусце. Мне здаецца, несправядліва было б гаварыць аб аб'яваекасі людзей. Ім, думаецца, не ўсё роўна, хто будзе абараняць інтарэсы вышэйшай школы ў беларускім парламенце.

А за трыбунай хваляваліся: часу на выступленне адведзена ўсяго пяць мінут (напэўна, галасуючы за гэту прапанову, мы чарговы раз распісаліся ў сваёй аб'яваекасі да таго, што адбываецца. Што можна сказаць за гэты час? Немагчыма нават пералічыць асноўныя пазіцыі. Нездарма з-за скарачэнняў часам цяжка было вызначыць асноўны, галоўны напрамак у перадавы барнай платформе таго ці іншага будучага кандыдата.

Аднак патрэбна аддаць належнае ўсім васьмі (перад самым галасаваннем адзін з іх зняў сваю кандыдатуру) прэтэндэнтам: яны хутка з'яўляліся і пастараліся выкласці свае думкі дакладна і лаканічна.

Платформы іх у нечым,

Варта змагання

Чарнобыльская трагедыя — боль і смутак кожнага з нас. Сёння ўсе мы яшчэ і яшчэ раз заклікаем: хопіць пустых, непатрэбных слоў, час канкрэтных дзеянняў! Працягвайце свой клопат аб людзях. Такой думкі прытрымліваліся і абодва прэтэндэнты на вылучэнне кандыдатаў у народныя дэпутаты БССР. На пленуме Маскоўскага райкома камсамола абмяркоўваліся дзве кандыдатуры: сакратара ЦК ЛКСМБ Канстанціна Астрынскага і асістэнта кафедры лічбавых метадаў і праграмавання БДУ імя У. І. Леніна Юрыя Пазняка.

Праграмы абодвух прэтэндэнтаў былі прадуманымі і надзейнымі. Асноўная ўвага ў іх удзялялася моладзі, яе праблемам і клопам. К. Астрынскага, напрыклад, асабліва непакоіць рост злачыннасці, Ю. Пазняка — вырашэнне сацыяльных пытанняў.

самым важным, супадалі. Як аказалася, у цэнтры сваіх клопатаў яны ставяць чалавека з яго патрэбамі і праблемамі, шукаюць шляхі пераадолення цяжкасцей, выходу з няпростай сацыяльна-эканамічнай сітуацыі, якая склалася ў горадзе, рэспубліцы, краіне.

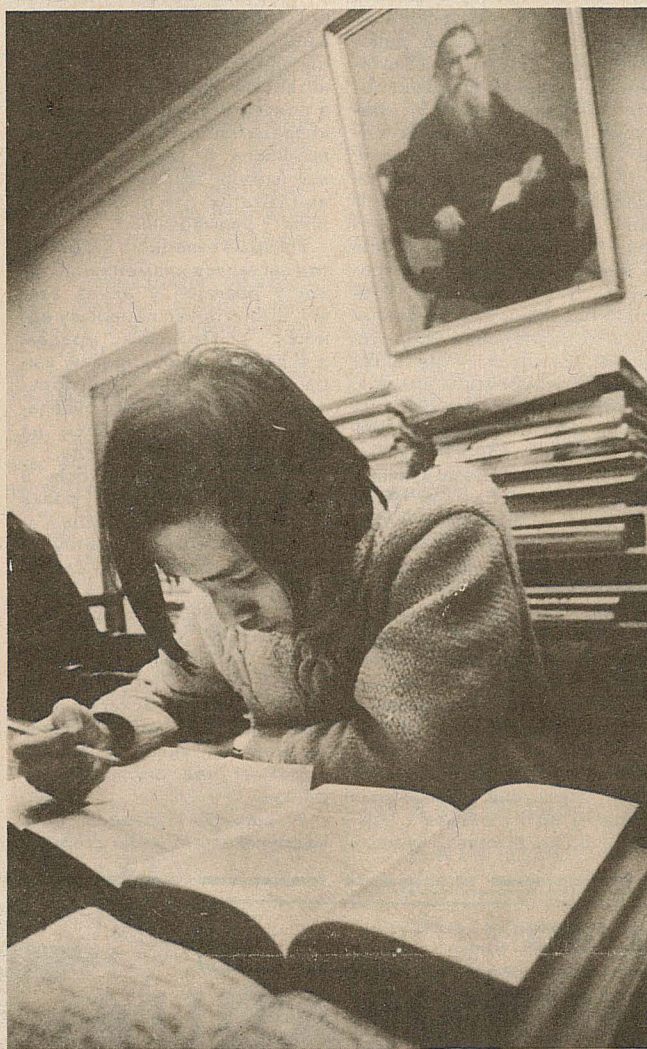
Было б дзіўным, калі б нехта з прэтэндэнтаў абышоў праблему экалогіі, якая часцей за ўсё асацыіруецца сёння з чарнобыльскай трагедыяй. Практычна ва ўсіх выступаючых былі канкрэтыя прапановы аб тым, як зрабіць паветра чыстым, а ваду і ежу — прыгоднымі для ўжывання.

Упэўнена, любіць з тых, каго вылучылі калектывы, або хто сам прапанаваў сваю кандыдатуру, змог бы паспяхова справіцца з ускладненай на яго місіяй. Сярод прэтэндэнтаў быў юрыст, эканаміст, журналіст, матэматык...

Каму ж усё-такі аддаць перавагу? Прысутныя, нягледзячы на ​​пярэчанні прэзідыума канферэнцыі, патрабавалі адразу вырашыць пытанне аб паўторным галасаванні. Лічылі гэту працэдуру непазбежнай: не з дзвюх-трох кандыдатур выбіраем. Таму і сумняваліся, што нехта набярэ дастатковую колькасць галасоў. Але асцярогі аказаліся дарэчнымі: 129 чалавек з 230 прагаласавалі за загадкавага кафедры квантавай радыёфізікі і опта-электронікі, доктара фізіка-матэматычных навук, прафесара Ігара Аляксандравіча МАЛЕВІЧА. Ён і быў вылучаны кандыдатам у народныя дэпутаты Беларускай ССР па Грушаўскай выбарчай акрузе № 4.

Няпроста было ўдзельнікам пленума зрабіць свой выбар. Кожны з іх ацэньваў той уклад, які зможа ўнесці ў вырашэнне тых ці іншых пытанняў прэтэндэнт, будучы выбраным у беларускі парламент. Напэўна, платформа К. Астрынскага здавалася прысутным больш канкрэтнай і перспектыўнай, таму большасць з іх аддалі свае галасы менавіта за яго. Відавочна, Канстанціна чакае нялёгкага перадавыбарнага барацьба, але дзеля таго, каб атрымаць рэальную магчымасць праводзіць у жыццё маладзёжную палітыку, аднаўляць страчаны аўтарытэт камсамола, варта змагацца.

Дзяжурная служба
«Беларускага ўніверсітэта»
Зінаіда АЛЯШКЕВІЧ,
Сяргей ГРЫЦ (фота).

Тры тыдні на здароўе

У тым, што гэта выгадна, можаце не сумнявацца. Тры тыдні жыцця на 22 рублі: харчавання тры разы на дзень, прымаць ляжэбны душ, хвойныя, валер'янавыя і іншыя ванны, фізіятэрапеўтычныя працэдуры, масаж, піць кіслародныя кактэйлі... Асабліва павінна зацікавіць гэта тых, каго не задавальняюць жыллёвыя ўмовы. Пуцёўка ў прафілакторый хоць часова вырашыць праблему: вам гарантуюць ложка ў трохмесным пакоі.

Спяшайцеся! Чарговы заезд у прафілакторый БДУ — з 29 студзеня. У наяўнасці ўсяго 150 пуцёвак. Калі вы своечасова звернеццаце ў прафсаюзны камітэт студэнтаў ці супрацоўнікаў, вам растлумачаць, якія паперы неабходна прадставіць (і як хутчэй гэта зрабіць), каб атрымаць месца ў прафілакторыі.

ПОЗІРК З-ПАД БРЫВА

Недзе ў Японіі будаўнічая пляцоўка абнесена агароджай і там, дзе ўзводзіцца аб'ект, такая чысціня, што можна ў «лодках» хадзіць. А ў Амерыцы, быццам, смецце па спецыяльных транспарцёрах адразу грузіцца на машыну і адвозіцца... Праўда, чуткам цяжка паверыць, бо за мяжой я не была і на ўласныя вочы такога нідзе не бачыла.

Ды, нарэшце, што нам «дзікі» Захад, загніваючы капіталізм. Мы і самі з вусамі. Паглядзіце, якія гмахі растуць! А на тое і забываем, што ўзводзіцца яны амаль дзедаўскімі метадамі і культура будаўніцтва такая ж, на ўчарашнім узроўні.

...Аб тым, што дзесьці побач ідзе будаўніцтва, абвешчаны раскіданы ўзбоч дарогі пліты, трубы розных дыметраў (усё гэта і нашы з вамі, між іншым, рублі валяюцца), прызначаныя для будаўніцтва калектара, які гарадскія ўлады не спяшаюцца здаваць у эксплуатацыю. А яшчэ калатнеча — абавязкова

ЧАС - ПІК

Уладарыць кніга

У гэты час студэнты асабліва салідарныя. Звярніцеся да іх, папрасіце падручнік ці канспект і адказу не будзе: вы неадкладна атрымаеце тое, што хочаце. Зрэшты, не абавязкова прасіць, дастаткова кінуць выразны позірк — і вас зразумеюць: тонеце, патрэбны «выратавальны круг». І тут ужо нават сам Шэрлак Холмс і капітан Земан акажуцца бяссільнымі ў пошуках таго, хто перадаў «бомбу». Студэнты ўмеюць трымаць язык за зубамі.

Карацей, ва ўніверсітэце — сесія. І кожны студэнт у гэты час па-сапраўднаму адчувае локаць таварыша — ва ўніверсітэцкай бібліятэцы месца ледзь-ледзь хапае. А страўнік заўсёды просіць «запраўкі» у выглядзе бутэрбродаў ці сасісак.

Толькі не да яго зараз. Уся ўвага — кнігам.

Інакш ці варта было ехаць за край света, каб авало-дваць той ці іншай спецыяльнасцю наскокам, ад сесіі да сесіі. Мяркуючы па пісьмах, якія атрымлівае дэканат па рабоце з замежнымі навучэнцамі, за мяжой наш дыплом карыстаецца аўтарытэтам і вучыцца ў Савецкім Саюзе — прэстыжна.

Іншая справа, што не ўсё ў нашай сістэме навучання задавальняе замежнікаў. Аб гэтым даводзілася чуць даволі часта ў прыватных гутарках. Сёння мы запрашаем усіх тых, хто мае канкрэтыя заўвагі і прапановы па ўдасканаленню вучэбнага працэсу ў групах замежных студэнтаў, да размовы на старонках газеты. Магчыма, вашы меркаванні будуць карыснымі?

ДА 500-ГОДДЗЯ Ф. СКАРЫНЫ

Са сховішча — да чытача

На кожнага чалавека свой час. Для яго ж часу быццам не хапала. Час павінен быў спыніцца ў 1492 годзе — усе хрысціянскія калі канца свету. Але... гэты чалавек нарадзіўся. Зараз дакладна ніхто не ведае, у якім годзе. Даследчыкі жыцця і дзейнасці Францыска Скарыны звязваюць дату яго нараджэння з падзеяй, якая з'яўлялася для яго бацькоў, як і для ўсіх палачан, чорным прадвеснікам канца, — зацменнем сонца. І ён, хто бачыў крыніцу ведаў, мудрасці і сілы ў кнізе, лічыў яе сродкам чалавечага самаўдасналення, сам стаў для нас сонцам, свяцілам.

Таленавіты вучоны, пісьменнік, публіцыст, перакладчык, ён быў адным з самых адукаваных людзей свайго часу. Францыск Скарына захапляў гісторыяй, філасофіяй, праблемамі, матэматыкай, медыцынай... Але ў першую чаргу ён цікавіў нас як гуманіст-асветнік, першадрукар, чалавек, які першы ва Усходняй Еўропе наладзіў выданне кніг на роднай мове, даўшы гэтым самым штуршок развіццю беларускай культуры. На жаль, сёння, праз 500 гадоў, мы зноў павінны напамінаць нашым нашчадкам узнёслыя скарынінскія думкі пра патрыятычны абавяз-

зак кожнага перад сваім народам, пра глыбокую прывязанасць да зямлі, якая яго нарадзіла і ўскарыла. Усім сваім жыццём ён імкнуўся сцвярджаць сваю шырую любоў да Радзімы: пашыраў асвету, развіваў культуру свайго народа. Скарына намагаўся, каб яго кнігі былі даступныя і карысныя не вузкаму колу багатых і адукаваных людзей, а ўсім «людям простым пасполитым» — простаму народу.

Калі вас цікавіць жыццё і дзейнасць вядомага асветніка, і вы жадаеце даведацца аб гэтым больш падрабязна, зазірніце ва ўніверсітэцкую бібліятэку (галоўны корпус). На другім паверсе арганізавана пастаянная дзеючая выстаўка «Францыск Скарына — вялікі асветнік эпохі Адраджэння». Тут сабраны той нешматлікі матэрыял, які захоўваецца фонды бібліятэкі: кнігі, выразкі з газет і часопісаў — усяго каля 40 экзэмпляраў.

Экспазіцыя выстаўкі будзе пастаянна папаўняцца новымі матэрыяламі. Дарэчы, калі вас зацікавіць тое ці іншае выданне, вы можаце, выпісаўшы шыфр з выставачнага экзэмпляра, загадаць яго для работы ў чытальнай зале.

ГАРАНТУЕМ... БЕЗДАРОЖЖА

вы спадарожнік усіх нашых новабудоўляў. Дапамагае будаўнікам БУ-168 трэста № 7, якія ўзводзяць у Шчамысліцы аб'екты новага ўніверсітэцкага гарадка, «трымаць марку» і надвор'е — амаль кожны дзень падлівае масла ў агонь дождж. Саскочыўшы з падножжы аўтобуса, што ідзе па сарак сёмаму маршруту, кожны, жадае ён гэтага ці не, абавязкова трапіць па калена ў грязь. І яшчэ нічога, калі вы накіроўваецеся ў бок радыёфізічнага ці біялагічнага факультэта. Куды горш, калі маеце намер трапіць у інтэрнат № 3 ці прафілакторый БДУ. Дарога ад пастаяннага руху машын уся ў выбоінах. І ідучы па ёй, не страчваць пільнасці, а інакш рызкуеш сваім жыццём.

Усё гэта, напэўна, будаўнікі лічаць дробязямі ў параўнанні з тым, якая важная задача на іх ускладзена. Тым не менш парадка на будаўнічай пляцоўцы — ці гэта не ўваходзіць у іх абавязкі?

НА СКРЫЖАВАННІ САВЕЦКА-ПОЛЬСКИХ АДНОСІН

(Заканчэнне. Пачатак у № 2)

У сярэдзіне красавіка друкаваны орган ССП — газета «Вольна Польшка» друкуе праект праграмы Саюза «Аб месцы Польшчы ў Еўропе», дзе вылучалася канцэпцыя вяртання Польшчы на Одэр і Балтыку, а таксама вырашэнне пытання аб усходніх граніцах у адпаведнасці з этнаграфічным прынцыпам. ССП асудзіў антысавецкую дзейнасць «лонданскіх палякаў», іх прэтэнзіі на захадняе вобласці Украіны і Беларусі. 8 красавіка ў пісьме ў НКУС палкоўніка польскай арміі З. Берлінга, які разам з групай іншых афіцэраў не пажадаў пакінуць СССР у складзе арміі Андырса, было пастаўлена пытанне аб арганізацыі ў СССР польскіх часцей.

У польскім эмігранцкім друку заява ТАСС выклікала шквал абурэнняў. Антысавецкая прапаганда дасягнула апошняга. Нават многае бачыўшы чыноўнікі Форны Офіс лічылі польскую прэсу апазіцыяй ў Лондане фактарам, які ўскладняе савецка-польскія адносіны. Майстры правакацыі выкарысталі адзін са спрэчных момантаў паміж СССР і Польшчай — пытанне аб лёсе польскіх афіцэраў, узятых у палон Чырвонай Арміяй у 1939 годзе. 13 красавіка 1943 года гітлераўцы аб'явілі, што мясцовы населены ў раёне Катыні (Смаленская вобласць) паказала ім магільні 10 тысяч польскіх ваеннаслужачых, быццам расстраляных органамі ГПУ ў сакавіку 1940 года. (Паколькі падзеі вакол Катыні і зараз з'яўляюцца

«белай плямай», над ліквідацыяй якой працуе савецкая камісія, мы не будзем закранаць даную праблему. Абмяжовымся канстатацыяй факта, што паведамленне аб гэтым адыграла важную ролю ў адносінах паміж саюзнікамі ў гады другой сусветнай вайны).

У нейкай ступені гітлераўцам удалося дасягнуць сваіх мэт: унесці раскол у лагер саюзнікаў, паглыбіць бяздонне ў савецка-польскіх адносінах. Паведамленне гітлераўскага радыё было шматразова паўторана польскай эмігранцкай прэсай. 16 красавіка польскае міністэрства нацыянальнай абароны надрукавала камюніке ў русле паведамленняў Берліна, на наступны дзень з аналагічнай заявай выступіў урад У. Сікорскага. Без кансультацыі з СССР ён 18 красавіка звярнуўся да Міжнароднага Чырвонага Крыжа з просьбай расследаваць «катынскую справу». Гэты ж орган прыцягваюць да расследавання і гітлераўцы. 29 красавіка Гебельс, не хаваючы радасці, запісаў у сваім дзённымі: «Рэдка які выпадак з моманту ўспышкі вайны закрануў так грамадскую думку, як гэты... Наогул прызнаюся, што мне ўдалося стварыць глыбокую брэх у варожым лагэры, пры тым выклікаць больш значны крызіс, чым у свой час паміж Дарланам і дэ Голем».

Польскі ўрад разумеў, што такі паварот падзей рана ці позна завядзе польска-савецкія адносіны ў тупік. Разлік ён рабіў на тое, што Лондан будзе на іх баку. Калі 15 красавіка Сікорскі

расказаў Чэрчылю пра наміцеае паведамленне аб Катыні, Чэрчіль заявіў яму: «Факты даволі змрочныя». Але далейшы ход падзей паказаў, што Чэрчіль і Рузвельт вырашылі павярнуць запэўніваннем Сталіна.

У СССР паведамленні гітлераўцаў былі адназначна ацэнены як фальшывыя, а выступленне польскага эмігранцкага ўрада — як крайняя кропка падзення. 19 красавіка «Правда» кваліфіцыравала заяву ўрада У. Сікорскага як «прамую і відавочную дапамогу гітлераўскім правакатарам у справе фабрыкацыі подлых фальшывак». 21 красавіка з'явілася паведамленне ТАСС, дзе было ўказана, што артыкул у «Правде» «цалкам адлюстроўвае пазіцыю кіруючых савецкіх колаў у даным пытанні». У гэты ж дзень І. В. Сталін накіраваў Ф. Д. Рузвельту і У. Чэрчылю пасланні, дзе ўказвала, што «цяперашні ўрад Польшчы, скаціўшыся на шлях змовы з гітлераўскім урадам, спыніў на справе саюзных адносін з СССР і стаў на пазіцыі варожых адносін да Савецкага Саюза. Зыходзячы з усяго гэтага, Савецкі ўрад прыйшоў да вываду аб неабходнасці спыніць адносіны з гэтым урадам». Напэўна, падзеі вакол Катыні ў нейкай ступені дазволілі Сталіну амаль неадчувальна для сваёй рэпутацыі ажыццявіць разрыв з польскім эмігранцкім урадам. Гэта даказваецца і паспешлівацю, з якой было аб'яўлена аб разрыве.

25 красавіка, калі яшчэ не былі атрыманы зваротныя пасланні ад Рузвельта і Чэрчыля, В. М. Молатаў уручыў

польскаму паслу ў СССР г. Ромеру ноту, у якой паведамлялася аб рашэнні ўрада СССР пераваць адносіны з польскім урадам.

У пасланнях у адказ Рузвельт і Чэрчіль спрабавалі ўздзейнічаць на пазіцыі Сталіна. Асабліва актыўным быў У. Чэрчіль. Прызнаючы памылковасць дзеянняў У. Сікорскага, ён заявіў, што «перапоўнены рашучасці наведзі належную дысцыпліну ў польскай прэсе ў Велікабрытаніі, абяцаў паўплываць на У. Сікорскага і напярэджаў Сталіна ад канчатковага разрыву адносін з польскім урадам, таму што «паведамленне аб разрыве прынесла б самую вялікую магчымую шкоду ў Злучаных Штатах, дзе палякі шматлікія і ўплывовыя».

Пазіцыя савецкага кіраўніцтва засталася нязменнай. Сталін у пасланні ў адказ заявіў, што «справа перарыву адносін з Польскім урадам з'яўляецца ўжо справай вырашанай». Тым не менш польскае пытанне абмяркоўвалася Сталіным і Чэрчылем да сярэдзіны мая 1943 года.

Пасля разрыву адносін з эмігранцкім урадам рэзка актывізавалася дзейнасць Саюза польскіх патрыётаў у СССР. 28 красавіка па савецкаму радыё старшыня Саюза В. Васілеўская звярнулася да палякаў, што жывуць у СССР. Заявіўшы, што «эмігранцкі ўрад Сікорскага не прадстаўляе польскага народа», яна заклікала палякаў множаць уклад у справу перамогі над агульным ворагам.

6 мая ў «Правде» былі надрукаваны адказы старшы-

ні СНК СССР І. В. Сталіна на пытанні маскоўскага карэспандэнта газет «Нью-Йорк таймс» і «Таймс» Р. Паркера аб савецка-польскіх адносінах. Катэгарычныя фармулёўкі Сталіна яшчэ раз пацвердзілі, што ўрад СССР жадае бачыць пасля вайны магутную, незалежную Польшчу, адносіны якой з СССР павінны базіравацца «на аснове трывалых добрасуседскіх адносін і ўзаемнай павагі ці, калі гэтага пажадае польскі народ, — на аснове саюза па ўзаемнай дапамозе супраць немцаў, як галоўных ворагаў Савецкага Саюза і Польшчы».

У гэты ж дзень намеснік наркома замежных спраў СССР А. Я. Вышыньскі выступіў перад англійскімі і амерыканскімі журналістамі з пераказам пазіцыі Савецкага кіраўніцтва адносна польскага ўрада У. Сікорскага. У яго прамове выкладалася гісторыя савецка-польскіх адносін з ліпеня 1941 да красавіка 1943 года. Вышыньскі абвінаваціў польскае кіраўніцтва ў Лондане ў зрыве ваеннай дамоўленасці ад 14 жніўня 1941 года (датычыла фарміравання польскай арміі ў СССР і ўступлення яе ў бой на савецка-германскім фронце), у нежаданні супрацоўнічаць, у арганізацыі шпіёнскай сеткі і антысавецкай прапаганды на тэрыторыі СССР. На «лонданскіх палякаў» цалкам лягла адказнасць за разрыв адносін паміж двума ўрадамі. Зроблена гэта было ў стылі, які прынёс славу Вышыньскаму на палітычных працэсах 1935—1937 гадоў.

8 мая ў Маскве адбыўся III Усеславянскі мітынг. Са-

праўднай сенсацияй для замежных назіральнікаў было паяўленне і выступленне на ім ад імя палякаў В. Васілеўскай і палкоўніка З. Берлінга, камандзіра 1-й Польскай дывізіі ім. Т. Касцюшкі (пастава аб фарміраванні 1-й Польскай дывізіі ДКА прыняў 6 мая 1943 года).

Падзеі вясны 1943 года адкрылі новую главу не толькі ў гісторыі савецка-польскіх адносін, але і ў гісторыі Польшчы.

Разрыв адносін паміж урадам СССР і польскім эмігранцкім урадам быў заканамерным у тых канкрэтных гістарычных умовах. Ні ўрад У. Сікорскага, ні сталінскае кіраўніцтва не змаглі пераасэнсаваць гісторыю адносін дзвюх дзяржаў, зрабіць з гэтага адпаведныя вывады, забіць на традыцыі і забавоны перадваеннай палітыкі. Груз мінулага нараджаў узаемны недавер. У апошні перыяд двухбаковых адносін палітыка абодвух урадаў вызначалі хутчэй эмоцыі, чым рэальная ацэнка абставін.

Разрыв паскорыў палярызаванне сіл у польскім грамадстве.

Блок левых сіл Польшчы — Саюз польскіх патрыётаў у СССР, Польская рабочая партыя, іх узброеныя фарміраванні, абаліраючыся на ваенна-палітычную падтрымку СССР, узначалілі складаную і цяжкую барацьбу польскага народа за вызваленне сваёй краіны ад фашысцкіх акупантаў, прад'явілі важкія прэтэнзіі да кіраўніцтва пасляваеннай Польшчы.

А. РУСАКОВИЧ.

ПРАШУ СЛОВА!

НЕ ТРЭБА ПРЫКРЫВАЦЦА АЎТАРЫТЭТАМ ПАРТЫІ

Партыя — гэта падсістэма грамадства. Змест, формы і метады работы яе павінны змяняцца з развіццём усёй сістэмы. Калі гэтага не адбываецца, першая пачынае тармазіць развіццё другой. Змест, формы і метады партыйнай работы ва ўмовах перабудовы ў аснове сваёй не змяніліся, што істотна стрымлівае працэс радыкальных пераменаў у грамадстве.

Як грамадскае фарміраванне партыя — гэта частка цэлага, значыць, частка народа. Узнікненне лозунга «Народ і партыя непадзельныя» не выпадковае. Настойлівае паўтарэнне, што частка і цэлае ўтвараюць адзінства, сведчыць, што ў даным адзінстве нешта не так. І сапраўды, партыя з'яўляецца часткай, якой яна з'яўлялася ў рэвалюцыйны час, у значнай сваёй частцы ў перыяд культуры асобы, валютарызму і ў час застою адарвалася (у асноўным, апарат) ад народа і нават супрацьпаставіла сябе яму. У гэтым сапраўдны прычына з'яўлення лозунга «Народ і партыя непадзельныя».

З таго часу, як узнікла грамадства, існуе інстытут улады. Дарэчы, людзі інтуітыўна, а магчыма, нават інстынктыўна імкнуцца (у асноўнай сваёй масе) да ўстанаўлення трывалай улады ў грамадстве. На жаль, большасць з іх дагэтуль звязваюць трывалую ўладу з наяўнасцю моцных, валявых асоб. Тут, на мой погляд, хаваецца небяспека для перабудовы, якая дапускае ў грамадстве ўладу, заснаваную на строгім выкананні законаў, а не на дыктаце асобных людзей, якія паспрабуюць вырашыць задачы перабудовы валявымі метадамі. Як магчыма і тое, што яны знойдуць падтрымку ў насельніцтве.

Працяглая і эфектыўная ў палітычных, эканамічных і ідэалагічных адносінах улада магчыма, як паказала гісторыя развіцця чалавецтва, толькі на законнасці і дэмакратыі. Усе рэвалюцыйныя ажыццяўляліся пад сцягам галоснасці, дэмакратыі і законнасці, пад якім ідзём зараз і мы. Ідэалагам і практыкам аўтарытарнага стылю кіраўніцтва трэба зразумець, што магістальны шлях развіцця чалавецтва — дэмакратыя, што наш рух наперад знаходзіцца ў прамой залежнасці ад пашырэння правоў і свабод грамадзян. Можна, напрыклад, прымуціць чалавека капач зямлю рыдлёўкай, можна прымуціць яго рыць зямлю экскаватарам, але немагчыма загадаць напісаць складаную праграму для ЭВМ, стварыць высокакасны штучны матэрыял, павысіць ураджайнасць... Для высокапрадукцыйнай, творчай работы працаўніку неабходна мець цікавасць да справы, якой ён займаецца. Адміністрацыянае ва ўмовах сучаснага навукова-тэхнічнага прагрэсу негатыўна адбіваецца на эфектыўнасці матэрыяльнай вытворчасці.

Для нармальнага функцыянавання механізмаў улады неабходна яе раздзяленне на духоўную і свецкую. Калі чалавек — адзінства духу і цела, грамадства — адзінства духоўнага і матэрыяльнага, так і ў функцыянаванні ўлады выдзяляюцца два найбольш агульныя складаючыя яе элементы: улада духоўная і ўлада матэрыяльная. І та, і другая праследуюць адну і тую ж мэту — нармальнае існаванне і суснаванне грамадскіх арганізмаў. Улада адна і адзіная: наколькі ўзае-

мазвязаны дух і цела, духоўнае і матэрыяльнае ў грамадстве, настолькі ўзаемазвязаны духоўная і свецкая (матэрыяльная) улады. Аднак кожная з іх, нягледзячы на цеснае іх узаемадзеянне, выконвае ў грамадстве спецыфічныя функцыі.

У гісторыі шмат прыкладаў таго, як духоўная і свецкая ўлады прыходзілі ў супярэчлівасць адна з другой. Справа нярэдка даходзіла да грамадскіх калізій. Калі ж уся ўлада была канцэнтравана ў адных руках, устанаўлівалася дыктатура і дэспатызм. У нашай айчынай гісторыі прыкладам апошняга з'яўляецца культ асобы.

Вялікае значэнне мае духоўная ўлада. З'яўленне пісьменнасці, кнігадрукарства, а ў наша стагоддзе кіно, радыё і тэлебачання ўзмацняюць ролю гэтай формы ўлады.

З улікам сучаснай грамадскай сітуацыі, партыі, як мне здаецца, трэба перагледзець сваё месца і ролю ў жыцці грамадства.

Я не хачу сказаць, што дзейнасць партыі неабходна звесці выключна да ідэалагічнай, палітыка-выхаваўчай работы. Але калі Саветы будуць пераважна займацца грамадскім быццём, то партыя — грамадскай свядомасцю, не адыходзячы, зразумела, ад праблем матэрыяльных умоў жыцця людзей, разам з тым не падмяняючы сабой Саветы і іншыя дзяржаўныя органы.

Пастаянна трымаючы ў полі зроку працэсы, духоўныя і матэрыяльныя, якія адбываюцца ў грамадстве, партыя павінна ўплываць на развіццё грамадства з дапамогай духоўнага фактара, што на практыцы будзе азначаць пошук шляхоў, метадаў і сродкаў вырашэння супярэчлівасцей, што ўзнікаюць у грамадстве, выпрацоўку стратэгіі і тактыкі работы з чалавекам.

Каб пайсці хутчэй, паскорыць працэс грамадскіх пераўтварэнняў, партыя павінна паказаць прыклад перабудовы. Першы крок ужо зроблены — пачалася перадача ўлады Саветам. Другое, што, на мой погляд, трэба рабіць, — працягваць скарачэнне партыйнага апарату. На ўсіх узроўнях арганізацыйнай пабудовы партыі павінны быць, як мне ўяўляецца, толькі два аддзелы: арганізацыйны (кадравы) і ідэалагічны. Увесь астатні механізм партыі павінен функцыянаваць па грамадскіх пачатках.

Зрабіўшы такі крок, партыя значна ўмацавала б свой аўтарытэт. Самае ж галоўнае ва ўмацаванні аўтарытэта партыі — асабісты прыклад камуніста. Член партыі, дзе ён ні працаваў, павінен весці за сабой людзей, весці, як адзначаў У. І. Ленін, «сілай аўтарытэта, сілай энергіі, большай вопытнасці, большай рознабаковасці, большай таленавітасці». Сучасны партыйны функцыянер павінен быць «гуляючым» трэнерам: як фармальным, так і нефармальным лідэрам. Толькі за сапраўдным лідэрам пойдуча зараз людзі. Такі не прыкраса аўтарытэтам партыі: ён мае асабісты аўтарытэт.

І. МАРОЗАУ,
дацэнт, кандыдат філасофскіх навук.

САКРЭТ ФІРМЫ

АБ БЕДНЫМ СТУДЭНЦЕ...

...ЗАКІНЕ СЛОВА ТОЛЬКІ ВЫДАТНАЯ ПРАЦА

— Імкнуцца замяніць спецыялістаў-прафесіяналаў, калі існуе столькі «белых плям» у сферы паслуг — гэта глупства, — сцвярджае старшыня студэнцкага кааператыву пры будаўнічым упраўленні «Клімент Ахрыдскі» (Сафійскі ўніверсітэт) Тодар Дзімантаў. — Напрыклад, арганізацыя пакупак па тэлефоне. Есць і студэнцкае кааператывнае таксі. Калі хто-небудзь пажадае паглядзець нашаму фільму, спектакль, наша бюро дапаможа пазбавіцца траты часу ў доўгіх чэргах. Плата пры гэтым не такая ўжо і вялікая.

Пры кааператыве адкрыта атэлье «Рэчы напратат», створана атэлье відэа- і гуказапісу, машынапісных паслуг, бюро перакладаў.

Пошукі і прапановы кватэр, якія здаюцца студэнтам, даўно ператварыліся ў «бізнес» вынаходлівых кватэрных маклераў. З імі ў хуткім часе пачне спадарожнічаць студэнцкае «кватэрнае бюро».

Студэнцкі кааператыв — дэмакратычная арганізацыя. Тодара, напрыклад, выбралі тайным галасаваннем пасля прадстаўлення пераканаўчай і падрабязнай, абгрунтаванай канцэпцыі дзейнасці кааператыву. Было ж у яго восем канкурэнтаў у «перадвыбарнай кампаніі». Хоць не надта і выйграе старшыня ад сваёй гучнай пасады — толькі дадатковы галаўны боль. А на экзамене ён павінен быць «падкаваны» на ўсе сто. Іначай — развітвайся з месцам, бо дзейнасць у кааператыве не павінна пераходзіць дарогу асноўнай — вучобе.

НЕ МАСТАМІ АДЗІНЫМІ

М. МАСТОЎСКІ.
Фота «Гонтлет».

25 студзеня

АЎДЫТОРЫЯ № 7

ДЗВЕ ЛІТАРЫ — З'ЯВА

Загадкавы БГ

Сёння замест «Барыс Грабенчыкоў» амаль заўсёды пішуць проста — БГ. «БГ — гэта, безумоўна, даўно ўжо не толькі чалавек. Гэта цэлынае, сёння амаль акадэмічнае, культурнае паняцце...» — справядліва канстатуе Сяргей Салаўёў. Ён падзяляе людзей на тых, хто ведае, што такое БГ, і тых, хто аб гэтым — ні сном ні духам. Я думаю, што першым пашчасціла больш.

Сквозь пластымасу і жэст
Іван Бодхидхарма склонен відеть деревья
Там, где мы склонны відеть столбы.
Пэўна, гэта БГ напісаў пра сябе.

Андрэй Вазнясенскі назваў яго гарадскім Робін Гудам. «Рускі савецкі паэт і кампазітар, кіраўнік групы «Акварыум» — згодна аўтарскай заўвазе да «Ассы» — больш за ўсё цэніць незалежнасць».

Дайте мне спеть эти пять нелогичных нот,
Когда меня можно брать руками.

Калісьці, убачыўшы ў таварыша дыск «Акварыума», набыты за вялікі грошы, я «навучаў» яго: «Пойдзеш у армію, і гэтых глупстваў у галаве не застанеца!» Гадзі мінулі, «глупствы» таварыша не зніклі, ды і сам я, калі не «фанею», то з творчасцю БГ знаёмы.

Но если ты хочешь слушать,
То я хочу петь для тебя.

Родную фірму «Мелодыя» «Акварыум» цікавіць мала: за 18 год існавання групы яна выпусціла толькі 3 іх дыскі...

«А я хацеў, каб вершы, якія я пішу, існавалі толькі ў музыцы, каб яны былі, як сілы прыроды. А пра мяне, каб ніхто не ведаў...» — сказаў некалі Грабенчыкоў, вядомы амаль што су-светна.

С. Ш.

Міні-экскурс

пелін», «Назарэт», «Слэйд» і «Пінк Флойд». Гэта была «залатая» пяцёрка, з творчасцю якой быў знаёмы кожны паважаны сябе бязвусы рокер.

Падлеткі аб'ядноўваліся ў групы: «паплаўцы» (паклоннікі «Дзіп Пёрл»), «цэпеліны» (аматары «Лед Зепелін») і гэтак далей. Члены гэтых «брацтваў» у адрозненні ад сённяшніх «металістаў» былі фанатамі ціхімі і даволі добрапрыстойнымі, хоць на той час іх доўгія валасы і клёш выклікалі ў настаўнікаў школ большую агрэсіўнасць, чым сённяшнія чорныя куртки і шыпы ў сучасных паклоннікаў року.

Кожны «фэн» дасканала ведаў гісторыю сваёй любімай групы і гатовы быў спрачацца да хрыпаты (далей гэтага ў тых часы справа не даходзіла) аб тым, хто больш здольны гітарыст: Рычы Блэкмар ці Джымі Пейдж, кожны дабрасумленна веў свой рок-архіў, па крупінах збіраючы

звесткі з лаючага любімых куміраў часопіса «Ровесник» — з аднаго боку, і «варожага голаса» з транзістарнага прыёмніка — з другога. Па пласцінкі сваіх рок-багоў мы ездзілі нават у Маскву і плацілі шалёныя «бабкі», толькі б мець магчымасць паставіць фірменны дыск на «вартушку» у сваім пакоі пад дружны акампанемент завідных уздыхаў сяброў. Здараліся і кур'ёзы. Добра памятаю, як два мае прыяцелі, «цэпеліны» і «назарэты», сёканоміўшы на школьных абедрах і кіно крыху грошай і папоўніўшы ўсё гэта даходамі ад азартнай гульні ў «бітку», накіраваліся на Кузнецкі мост у Маскву, дзе, па чутках, можна было набыць нават танк, не тое што музычныя атрыбуты «гнілога» Захаду. Адзін чаго б гэта ні каштавала вырашыў дастаць апошні альбом «Назарэт» «Сабачая поўсць», другі, што толькі пачынаў спасцігаць музыку «Лед Зепелін» і некім з сяброў спакушаны менавіта гэтай музычнай сектай, меў намер купіць першы трапіўшы пад рукі дыск групы. Абодва вярнуліся з пакупкамі. Расчараванне прыйшло адразу пасля таго, як недасканалая іголка айчыннага прайгравальніка з характэрным патрэсканнем заслізгала па чорнаму глянцу дыска. Альбом «Назарэт» адкрываўся бурнымі апладысментамі. «Дзіўна», — прамовіў яго гаспадар, — здаецца, павінен быць не канцэртнік». Аднак адразу за апладысментамі загучала прамова ва ўласным выкананні Леаніда Ільіча. Такім чынам, бурныя апладысмента, што адкрывалі пласцінку, былі зусім не гулам захопленых мела-манаў, а дружнае «адабрам» слухачоў застойнага генсека. Патрэбна было бачыць у гэты час твар няшчаснага таварыша, каб у поўнай меры ацаніць велічыню трагедыі. На гэты «шэдэўр», укладзены ў сапраўдны «назарэцкі» канверт з фірменнымі кружкамі, наклеенымі з двух бакоў на цэнтр дыска, было затрачана ні многа, ні мала — 80 рублёў. Адчуўшы нядабрае, і свежаспечаны «цэпеліны» пазелінеў з твару і кінуўся ставіць на «вартушку» свой знакаміты «Лед Зепелін-2». Ён мала што разумеў у музыцы, таму песні, што гучалі з пласцінкі, прывялі яго ў стан злараднага захаплення: мяне, маўляў, не правядзеш. Усё ж астатняе, а сабралася на такое праслухоўванне чалавек дваццаць, дарэмна ламалі галовы, спрабуючы вызначыць аўтараў і выканаўцаў песен, што ліліся з пласцінкі. Так і не ўдалося разгадаць, каго ж падсунулі ў Маскву нашаму гора-«цэпеліну» замест «Лед Зепелін». Гэта было нешта накшталт той першай ластаўкі, якія праз два-тры гадзі пачалі диктаваць свае ўмовы ў свеце музыкі — немудрагелістае і прыкрае дыска. Аднак няшчаснага ў гэтым пераканаць так і не ўдалося. Пласцінка яму вельмі спадабалася, і ён яе слухаў да таго часу, пакуль іголка не пачала скакаць па ёй ярвовым галолам, уносячы ў аднастайна-ціхамірную стыхію нейкія фантастычныя дысанансы. Увесь гэты час наш «цэпелін» верыў, што ён ні што іншае, як Джымі Пейдж са сваёй бандай. Ва ўсялякім выпадку менавіта так ён падносіў сваю пакупку бацькам, якія разбіраліся ў гэтай чортавай музыцы яшчэ менш, чым іх дзіця, з задавальненнем слухалі Іосіфа Кабзона і Мусліма Мамаева і са спагадай назіралі за захапленнем сына: «Чым бы дзіця ні пацяшала, каб не плакала».

Гэта ўсё былі невялікія выдаткі нашага музычна-інфармацыйнага голаду. Дзе мы маглі пачуць рок? Па тэлебачанню самай «забойнай» перадачай у гэтым напрамку быў «Шынок 13 крэслаў». Ды не зусім рок, дакладней, зусім не рок, але ўсё ж... Крыху замежнае, польскае, даносілася з вуснаў артыстаў. Зараз мы называем гэта спевамі пад фанэграму.

(Працяг чытайце ў наступным нумары).

Ігар
ГУКОЎСКІ.

Гутарыў С. ШАПРАН.

ПРАЗ РАСЧЫНЕННЫЯ ДЗВЕРЫ

Валерый Лявонцёў: «Павялічваць суму дабра»

Дзіўная рэч — жыццё! Назаўтра аказваецца магчымым тое, пра што ўчора нават і не марыў, ці наадварот — думаў шмат. Узлёт і падзенні — увесь яе змест.

Мой субсяседнік — Валерый Лявонцёў. У мінулым — рабочы прадзільнай фабрыкі, чарцёжнік практнай арганізацыі, студэнт горнага інстытута. Сёння — адзін з лідэраў «Музычнага Алімпа», са званнем, як ні дзіўна, усяго толькі заслужанага артыста УССР.

«Самога сябе стваральнік» — здаецца, гэта найбольш дакладная характарыстыка Лявонцёва.

Сёння многія ведаюць, што пачынаць яму было цяжка — прэславутыя часы застою.

— Гавораць, калі здымаўся Ваш першы ролік на тэле-

невідзімакмі, а яшчэ — паставілі на крэсла, каб Вы менш рухаліся...

— Першы ролік быў у 1979 годзе. Тады мяне яшчэ не «закальвалі» і не звязвалі. Затое — выразалі. А другі быў «Неагледаная старонка». Тады мяне прымушвалі без усялякіх пытанняў: проста наляцелі, «прышпілілі», паставілі на высокую тумбачку, каб я баяўся рукой махнуць лішні раз. Але... і гэта выразалі.

— Я дазволю сабе правесці паралель: Злучаныя Штаты XIX стагоддзя сталі краінай «амерыканскай мары» — дзяржавай роўных магчымасцей. Аўтамабільны магнат Форд — былы чысцільшчык абутку, падняліся з нізоў Марк Твен і Джэк Лондан. У той жа час які драматычны і капрызны Ваш лёс, Пугачовай, Разенбаума, Агузаровай. Ці ілюзорная гэта паралель — ЗША XIX стагоддзя і СССР XX-га?

— Я думаю, не. Людзі, якіх Вы назвалі, рабілі сябе самі, без уплывовых сваякоў і пры-

бразжэўскімі бровамі. Сёння гэта ўжо набіла аскаміну. І я не жадаю спяваць пра адсутнасць мыла і пральнага парашку.

Зараз на чалавека абрушваецца так многа трывожнай і супярэчлівай інфармацыі, што мне хочацца прымушваць... не, гэта няўдалае слова... справакаваць чалавека да таго, каб ён зазірнуў у сябе. Мне хочацца, каб чалавек выходзіў з майго канцэрта адпачыўшым, каб станаўся крыху дабраўшым у адносінах да блізкіх, суседзяў, сваякоў і проста незнаёмых людзей! Я лічу, што мае прызначэнне ў гэтым. Мне хочацца быць сімвалам таго, што мы згубілі з бегам часу...

— У апошні час узнікае шмат песенных тэатраў: А. Пугачовай, А. Разенбаума, С. Наміна, існуе прыватная школа І. Панароўскай. У вас не з'яўлялася жадання стварыць свой тэатр і ўзяць пад апеку маладых?

— Што датычыць апекі — я дастаткова многа працую з маладымі аўтарамі, імёны якіх нікому не вядомы. І бяру ў свае праграмы малавядомыя групы, каб даць ім магчымасць паказацца перад публікай. А будаваць свой асабісты дом — тэатр, разводзіць бухгалтэрыю, шчыра кажучы, у мяне няма ніякага жадання. Гэта перш за ўсё пазбаўляе чалавека творчага патэнцыялу. Вось Пугачовай ужо проста не да песень — яна цягне на сабе гэты велізарны воз пад назвай тэатр песні. Я вольны ад гэтага і бачу ў такой справе мала становага для сябе.

— Як Вы ставіцеся да пароды на сябе? — Пародыя, як і любы іншы жанр, аб'ядноўвае і таленавітых артыстаў, і не вельмі. Пародыі Пяскова ў «Песні-89» удалыя, яны зроблены з добрымі адносінамі да спевака, якому прысвечаны. А вось пародыя Вінакура на мяне, лічу, не атрымалася: злосна, непрыемна і непадобна. У пародыі ж галоўнае — данесці лепшыя рысы

бразжэўскімі бровамі. Сёння гэта ўжо набіла аскаміну. І я не жадаю спяваць пра адсутнасць мыла і пральнага парашку.

Зараз на чалавека абрушваецца так многа трывожнай і супярэчлівай інфармацыі, што мне хочацца прымушваць... не, гэта няўдалае слова... справакаваць чалавека да таго, каб ён зазірнуў у сябе. Мне хочацца, каб чалавек выходзіў з майго канцэрта адпачыўшым, каб станаўся крыху дабраўшым у адносінах да блізкіх, суседзяў, сваякоў і проста незнаёмых людзей! Я лічу, што мае прызначэнне ў гэтым. Мне хочацца быць сімвалам таго, што мы згубілі з бегам часу...

— У апошні час узнікае шмат песенных тэатраў: А. Пугачовай, А. Разенбаума, С. Наміна, існуе прыватная школа І. Панароўскай. У вас не з'яўлялася жадання стварыць свой тэатр і ўзяць пад апеку маладых?

— Што датычыць апекі — я дастаткова многа працую з маладымі аўтарамі, імёны якіх нікому не вядомы. І бяру ў свае праграмы малавядомыя групы, каб даць ім магчымасць паказацца перад публікай. А будаваць свой асабісты дом — тэатр, разводзіць бухгалтэрыю, шчыра кажучы, у мяне няма ніякага жадання. Гэта перш за ўсё пазбаўляе чалавека творчага патэнцыялу. Вось Пугачовай ужо проста не да песень — яна цягне на сабе гэты велізарны воз пад назвай тэатр песні. Я вольны ад гэтага і бачу ў такой справе мала становага для сябе.

— Як Вы ставіцеся да пароды на сябе? — Пародыя, як і любы іншы жанр, аб'ядноўвае і таленавітых артыстаў, і не вельмі. Пародыі Пяскова ў «Песні-89» удалыя, яны зроблены з добрымі адносінамі да спевака, якому прысвечаны. А вось пародыя Вінакура на мяне, лічу, не атрымалася: злосна, непрыемна і непадобна. У пародыі ж галоўнае — данесці лепшыя рысы

бразжэўскімі бровамі. Сёння гэта ўжо набіла аскаміну. І я не жадаю спяваць пра адсутнасць мыла і пральнага парашку.

Зараз на чалавека абрушваецца так многа трывожнай і супярэчлівай інфармацыі, што мне хочацца прымушваць... не, гэта няўдалае слова... справакаваць чалавека да таго, каб ён зазірнуў у сябе. Мне хочацца, каб чалавек выходзіў з майго канцэрта адпачыўшым, каб станаўся крыху дабраўшым у адносінах да блізкіх, суседзяў, сваякоў і проста незнаёмых людзей! Я лічу, што мае прызначэнне ў гэтым. Мне хочацца быць сімвалам таго, што мы згубілі з бегам часу...

— У апошні час узнікае шмат песенных тэатраў: А. Пугачовай, А. Разенбаума, С. Наміна, існуе прыватная школа І. Панароўскай. У вас не з'яўлялася жадання стварыць свой тэатр і ўзяць пад апеку маладых?

— Што датычыць апекі — я дастаткова многа працую з маладымі аўтарамі, імёны якіх нікому не вядомы. І бяру ў свае праграмы малавядомыя групы, каб даць ім магчымасць паказацца перад публікай. А будаваць свой асабісты дом — тэатр, разводзіць бухгалтэрыю, шчыра кажучы, у мяне няма ніякага жадання. Гэта перш за ўсё пазбаўляе чалавека творчага патэнцыялу. Вось Пугачовай ужо проста не да песень — яна цягне на сабе гэты велізарны воз пад назвай тэатр песні. Я вольны ад гэтага і бачу ў такой справе мала становага для сябе.

— Як Вы ставіцеся да пароды на сябе? — Пародыя, як і любы іншы жанр, аб'ядноўвае і таленавітых артыстаў, і не вельмі. Пародыі Пяскова ў «Песні-89» удалыя, яны зроблены з добрымі адносінамі да спевака, якому прысвечаны. А вось пародыя Вінакура на мяне, лічу, не атрымалася: злосна, непрыемна і непадобна. У пародыі ж галоўнае — данесці лепшыя рысы

бразжэўскімі бровамі. Сёння гэта ўжо набіла аскаміну. І я не жадаю спяваць пра адсутнасць мыла і пральнага парашку.

Зараз на чалавека абрушваецца так многа трывожнай і супярэчлівай інфармацыі, што мне хочацца прымушваць... не, гэта няўдалае слова... справакаваць чалавека да таго, каб ён зазірнуў у сябе. Мне хочацца, каб чалавек выходзіў з майго канцэрта адпачыўшым, каб станаўся крыху дабраўшым у адносінах да блізкіх, суседзяў, сваякоў і проста незнаёмых людзей! Я лічу, што мае прызначэнне ў гэтым. Мне хочацца быць сімвалам таго, што мы згубілі з бегам часу...

— У апошні час узнікае шмат песенных тэатраў: А. Пугачовай, А. Разенбаума, С. Наміна, існуе прыватная школа І. Панароўскай. У вас не з'яўлялася жадання стварыць свой тэатр і ўзяць пад апеку маладых?

— Што датычыць апекі — я дастаткова многа працую з маладымі аўтарамі, імёны якіх нікому не вядомы. І бяру ў свае праграмы малавядомыя групы, каб даць ім магчымасць паказацца перад публікай. А будаваць свой асабісты дом — тэатр, разводзіць бухгалтэрыю, шчыра кажучы, у мяне няма ніякага жадання. Гэта перш за ўсё пазбаўляе чалавека творчага патэнцыялу. Вось Пугачовай ужо проста не да песень — яна цягне на сабе гэты велізарны воз пад назвай тэатр песні. Я вольны ад гэтага і бачу ў такой справе мала становага для сябе.

— Як Вы ставіцеся да пароды на сябе? — Пародыя, як і любы іншы жанр, аб'ядноўвае і таленавітых артыстаў, і не вельмі. Пародыі Пяскова ў «Песні-89» удалыя, яны зроблены з добрымі адносінамі да спевака, якому прысвечаны. А вось пародыя Вінакура на мяне, лічу, не атрымалася: злосна, непрыемна і непадобна. У пародыі ж галоўнае — данесці лепшыя рысы

Цана 2 кап.
Мінская паліграфічная фабрыка
«Чырвоная зорка» МВПА
Імя Я. Коласа.

25 студзеня
Зак. 2001.
Г. 2000 экз.

220000, Мінск 30, Ч. ПІШЭЛ СІ
ТЭЦКІ ГАРАДОК, ВУЛ. БАБ-
РУЙСКАЯ, 9, ПАВЕРХ 4,
ПАКОІ 74-75.
ТЭЛЕФОН 20-68-27.

Рэдактар
М. Г. ЗАГОРСКАЯ.

Беларускі ўніверсітэт